

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna na posiedzeniu
w składzie następującym:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2012 r.,

sprawy H. D.

oskarżonego z art. 296 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
A.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 marca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 6 października 2011 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
posiłkowego A. K.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 6 października 2011 r., uniewinnił H. D. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 22 sierpnia 1995 roku w K. będąc pełnomocnikiem Przedsiębiorstwa Zagranicznego „C.”, nadużywając posiadanych uprawnień, wyrządził znaczną szkodę w majątku tego podmiotu gospodarczego zbywając zespół pompowy „WOMA” o numerze fabrycznym /.../ wartości 379.578 złotych, za kwotę 85.000 złotych.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego A. K., wyrokiem z dnia 8 marca 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 października 2011 r.

Od w/w wyroku Sądu Apelacyjnego kasację złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A. K.

Zarzucił w kasacji rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku a to:

I. przepisu art. 2 § 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przez ich niewłaściwe zastosowanie i przez przyjęcie, że dyrektywa pospiesznego prowadzenia postępowania przemawiała za odmową wydania orzeczenia kasatoryjnego w sprawie, pomimo oczywistego istnienia takiej potrzeby, co w sposób rażący godzi w interesy oskarżyciela posiłkowego;

a ponadto:

II. przepisów postępowania a to:

1. przepisu art. 452 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie własnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego i w efekcie ponowne rozpoznanie sprawy zamiast przeprowadzenia kontroli instancyjnej orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy;

2. przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez nieuwzględnienie w analizie materiału dowodowego okoliczności świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzuczonego mu czynu, nie wskazanie z jakich przyczyn okoliczności te nie zostały wzięte pod uwagę, a nadanie nadmiernego opacznego znaczenia okolicznościom mającym przemawiać na korzyść oskarżonego;

3. przepisu art. 7 k.p.k. przez dokonywanie ustaleń faktycznych wbrew treści zebranego w sprawie materiału dowodowego na podstawie wyjaśnień oskarżonego, a wbrew dowodom w postaci dokumentów odbierających wiarygodność tym ustaleniom oraz treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, zawierającego błędne ustalenia, co było podstawą szczegółowych zarzutów apelacyjnych

- co w konsekwencji doprowadziło do dokonania przez Sąd Apelacyjny błędnych ustaleń po stronie stanu faktycznego i prawnego, a w konsekwencji istotnymi nieprawidłowościami procesu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego;

III. przepisów prawa materialnego, a to art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o zasadach prowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności gospodarczej w zakresie drobnej wytwórczości przez zagraniczne osoby

prawne i fizyczne, (tekst jednolity Dz. U. z 1989 r. Nr 27, poz. 148), przepisu art. 861 k.c., polegające na utożsamieniu konstrukcji „przedsiębiorstwa zagranicznego”, w rozumieniu wyżej powołanej ustawy, z podmiotami prowadzącymi to przedsiębiorstwo, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia, że maszyna WOMA stanowiła własność spółki cywilnej Przedsiębiorstwo Zagraniczne C. S. D., A. K., a oskarżony miał sądzić, iż S. D. i H. O. są uprawnieni do dysponowania majątkiem używanym przez Przedsiębiorstwa Zagranicznego C. podczas gdy, maszyna WOMA nigdy nie stanowiła wkładu do spółki cywilnej.

i wnioś:

-w przypadku uwzględnienia zarzutu wskazanego w punkcie I. o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 marca 2012 r. przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania,

-w przypadku uwzględnienia któregoś z zarzutów wskazanych w punkcie II lub III, o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 marca 2012 r., oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 października 2011 r., i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniosł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej (k. 21 – 24 akt SN).

W piśmie z dnia 1 września 2012 r., oskarżyciel posiłkowy A. K. kwestionuje stwierdzenia z odpowiedzi na kasację (k. 26 – 28 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Stwierdzić należy, że podniesione w kasacji zarzuty naruszenia przepisów art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. jawią się jako oczywiście bezzasadne. Wywody zawarte w kasacji skierowane są przy tym przeciwko ocenie poszczególnych dowodów i ustaleniom faktycznym dokonanych przez sąd pierwszej instancji i zaakceptowanym przez sąd odwoławczy. Skarżący nie dostrzega, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest środkiem odwoławczym kierowanym do sądu kolejnej instancji. Sąd Najwyższy wielokrotnie w publikowanych orzeczeniach stwierdzał, że podstawy kasacji nie obejmują prawnej możliwości polemiki z sądową oceną dowodów. W zasadzie za niedopuszczalne uznać trzeba kwestionowanie w kasacji oceny dowodów i prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych, nawet wtedy, gdy formalnie zarzut wskazuje na

naruszenie przepisów prawa procesowego. Należy też wskazać, że naruszenie art. 4 k.p.k. statuującego zasadę obiektywizmu, nie może ze względu na stopień ogólności tego przepisu stanowić samodzielnej podstawy kasacji. Za chybiony uznać także należy zarzut obrazy przepisu art. 452 § 1 k.p.k., w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego. Dokonana zaś przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego odmienna ocena co do niektórych fragmentów ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji nie może być uznana za taką obrazę.

Za oczywiście bezzasadny należy również uznać zarzut opisany w pkt I kasacji. Sąd Najwyższy w pełni podziela ocenę tego zarzutu zawartą w pisemnej odpowiedzi na kasację (s. 6 tego pisma procesowego) i nie widząc potrzeby jej powtarzania odsyła w tej części do jej treści.

Zarzut podniesiony w pkt III kasacji (obraza wskazywanych przepisów prawa materialnego), należy ocenić, jako próbę „obejścia” ustawowego ograniczenia zakresu kasacji, iż nie może być ona oparta na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych. Ten zarzut kasacyjny oraz jego uzasadnienie, to w istocie zarzut tej właśnie kategorii, który zmierza do podważenia ustaleń faktycznych Sądów, ale nie jest to już kwestia naruszenia prawa. Tym samym w ogóle, także pod pozorem zarzutu obrazy prawa materialnego, nie może być on skutecznie podnoszony w kasacji.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.